

LO CRIT DE LA PATRIA.

SETMANARI TRADICIONALISTA.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

EN BARCELONA, trimestre. 1 pesseta
 FORA, idem. 1'25 "

ULTRAMAR Y ESTRANGER

Trimestre. 2'50 pessetas

Número solt: 5 céntims

ADMINISTRACIÓ:

PALLA, 31, LLIBRERÍA

LA PROPAGANDA CATALANA

25 exemplars: 1 pesseta

Número atrassat: 10 céntims

CONDEMNNA.

Ha sigut dictat fallo condemnatori en nostra segona causa criminal.

La Sala, no estimant una sola de las circunstancias atenuants presentadas per la defensa y no admetent com á bons los arguments que nosaltres habiam cregut irrefutables, ha tingut á bé confirmar la petició fiscal condemnantnos á la pena de tres mesos y un dia d' arrest major, accessorias y pago de las costas.

En la primera causa, 'l Sr. Fiscal, no conformantse ab la sentència, vá entaular recurs de casació; ara 'ns toca á nosaltres no conformarnos y apelém, per consegüent, al Tribunal Suprém demanant la revocació de la sentència dictada en l' Audiencia de Barcelona.

Segui favorable ó advers lo resultat, no per aixó desmayarém, ajudant Deu, en nostres humils treballs de propaganda, y LO CRIT DE LA PATRIA seguirá defensant la bandera tradicionalista, la única que ha de salvar á nostra Espanya, y que está avuy gloriosamente personificada en l' August descendent de Reys, Don Carlos de Borbon y Austria de Este.

Essent ja próximas las elecciones, en la que deuran pendrer part tots los tradicionalistas dels llocs ahont se pujan guanyar, y pera desvaner certs dubtes y aclarar varios punts importants, creyem convenient traduir lo següent article, que publica nostre estimadíssim company de Zaragoza *El Intransigente*.

« A LOS ELECTORS CARLISTAS.

A las varias consultas que aquestos dias habem rebut de alguns correligionaris sobre la manera de proceder á los treballs preparatoris pera las elecciones municipales, aném á contestar de la manera més clara que 'ns sia posible á fi de que nostras paraulas no suscitin dubtes de cap especie.

Pera la major inteligencia de lo que hajám de manifestar transcriurém alguns dels párrafos de la circular que vejé la llum pública en *El Intransigente* lo dia 26 de Mars próxim passat, firmada per lo Delegat del Centro y Catalunya.

«A este fin, deya la circular, he determinado que entodas partes, dentro de la region de mi cargo, donde se pueda luchar con probabilidades de éxito, acudan á las urnas para emitir sus votos en las elecciones municipales cuantos tradicionalistas se hallen en actitud legal de verificarlo.»

Com compendrán nostres amichs, la determinació anterior es condicional, donchs que en ella se disposa que 'ls tradicionalistas acudeixin á las urnas allí *ahont se puga lluytar ab probabilitats de éxit*, y en aquest cas, no som nosaltres, sino nostres amichs los que podran formar judici acertat sobre la conveniencia ó inconveniencia de acudir á las urnas porque ells millor que nosaltres deuen saber si en sa localitat respectiva podrá ser lluyta estéril ó profitosa, y com en lo primer cas cap altre resultat poden donar las elecciones que compromisos desagradables, deuen, los que aixís ho comprenen, abstenirse de lluytar, abstenintse també de donar lo triunfo ó sos votos á los candidats liberals.

Aixó es lo que d' acort aconsellan la prudencia y la lealtat.

Per lo que á los treballs preparatoris únicament se refereix, trasladém á continuació un altre párrafo de la circular del Delegat del Centro y Catalunya, que diu aixís:

«Para llevar á cabo este acto (lo de la elección) con toda regularidad, en cada pueblo donde no exista un Delegado se formarán juntas elegidas por los mismos electores con personas que por su arraigo, honradez y sanas creencias, sean garantía de todos los tradicionalistas en el pueblo en que se constituyan, entendiéndose que dichas juntas quedarán disueltas una vez realizadas las elecciones municipales.»

Lo párrafo anterior creyém que no deu donar lloch á dubtes ni á interpretacions equivocadas, donchs ben clarament se manifesta en éll la manera de prepararse á realizar l' acte de la elecció.

En cada poble ó cap de municipalitat, si lo poble per son escàs vehinat no tingués dret á municipi propi, se formarán juntas á la manera indicada, las quals quedarán encarregadas de designar los candidats, y acudir á las urnas en lo modo y forma que més convinga al millor éxit de sos propósitos.

Los obstacles é inconvenients que poden apareixer en cada localitat ningú millor que los que en las localitats existeixin podran y sabran trobar la manera de salvarlos, y á sa iniciativa y lealtat deixa 'l Delegat lo que haguera de ferse per arriuar al cas apetescut.

Després d' aquestas declaracions confiadament esperém que nostres amichs acudirán com un sol home á cumplir lo prescrit en la circular de 26 de Mars, inspirada en los desitjos del August Jefe de nostra causa.

A lluytar, donchs, lliures de tota altre obli-

gació que la que imposan la lealtat més acendrada y la conveniència més inalterable á nostres principis salvadors.

No creyém que existeixi un sol carlista que tracti de excusarse aduhint en defensa de sa actitud la obligació de que tinga de cumplir compromisos creats per la costum, perque si per virtut de aquells ha prestat son apoyo hasta avuy á candidats que no han figurat ni figuren com afiliats á nostre comunió política, la lealtat obliga en endevant á prescindir de aquells compromisos; y tota vegada que de elegir ajuntaments se tracta, en un y altre cas, la previsió y la prudencia nos aconsellan que doném nostres vots en favor dels amichs y may en lo dels adversaris de nostras ideas.

Després de aquestas declaracions sols nos resta dir dos paraulas.

Próxima ja los dias en que han de verificarse las elecciones municipales, suplicám á nostres companys en la premsa corresponents á la Delegació del Centro y Catalunya, se serveixin trasladar á sas columnas lo que acabém de manifestar, á fi de que arribi á coneixement de tots nostres amichs.»

CATOLICHS, ¡AVANT!

En l' últim diumenje, corresponent á l' invitació ab que habiam sigut honrats, varem assistir á l' inauguració del Centre Católich de La Bisbal.

Impresionats per los fets de Figueras, que han demostrat una vegada més que 'ls que 's diuhen lliberals escarneixen la llibertat quant se tracta de que l' exerceixin los católichs, y un tant previnguts per la fama de lliberal que té l' Ampurdá, no esperabam que 'ls católichs de La Bisbal puguessin portar á cap la realisació de son pensament ab la forma ab que nosaltres varem presenciar.

Tot quant digué, serà poch pera fer formar idea á nostres lectors de l' espectacle que oferia aquella vila y de la excepcional solemnitat que va revestir l' acte celebrat. Durant lo dia no 's parlava d' altre cosa entre 'ls habitants de la població, que en sa inmensa majoria esperaban ab ansia l' hora d' acudir á la sessió literaria del Centre.

Ja anteriorment s' habia celebrat un trídúo solemne, y en lo mateix diumenje una brillantíssima Missa de Comunió, la més concorreguda per homes que s' ha vist may en la vila de La Bisbal.

L' iglesia es molt grant, pero á pesar d' aixó va omplirse totalment en l' hora de l' ofici, que va ser cantat ab orquesta, predicant un entusiasta sermó lo reverent D. Benet Torró, que habia tingut l' honra de ser apedregat poch dias avans en la ciutat de Figueras per la turba lliberal.

Després de mitj dia, en l' espayós local del Centre, petit ja avuy per ser uns dos cents los socios, tot era animació y entusiasme esperant l' hora de dirigir-se en manifestació pública al punt hont tenia que celebrarse la sessió, que es una que va ser iglesia d' un convent de frares, y que á pesar de la seva gran cabuda, que serà aproximadament com la de la Mercé d' aques-

ta ciutat, estava absoluta y totalment ocupada per inmens concurs que no baixaba de dos mil personas.

De més de sis cents seria 'l séquit d' homes que des lo local del Centre va encaminarse al punt de reunió, precedits d' una música que tocaba bonicas marxas.

Figuraban en lo concurs comissions del valent *Centre de Católichs* de Figueras, dels de Palafrugell, Girona, Olot, Bañolas, del *Foment Católich* de Barcelona, y altres que no recordém.

Estaban representats lo valerós *Semanario de Figueras*, *Lo Rossinyol* de Girona, *El Eco Bisbalense*, 'l *Correo Catalan* y *Lo CRIT DE LA PATRIA* de Barcelona.

Incidentalment, y ab satisfacció inmensa de tots, va formar en lo séquit l' eloqüent P. La Rua, de la Companyia de Jesús, l' esforsat atleta de la causa católica mossen Torró y un llarch número de sacerdots, en número de trenta, aproximadament.

Va presidir la sessió lo Sr. Rector de La Bisbal, que tant ha treballat en la fundació del Centre, y tenia als seus costats los digníssims individuos de la Directiva del mateix.

Discursos eloqüentíssims van pronunciarse y van ser llegidas magníficas poesias alusivas totes al acte.

Ni es d' aquest lloch fer una ressenya detallada de l' acte, ni podém fiar en altres datos que 'ls que 'ns subministra la memoria, y per tant sols dirém que las magníficas improvisacions del P. La Rua, que á instancias de la Junta va tenir que pendrer la paraula, y la del P. Torró, lo pensat y mol eloqüent discurs de nostre amich Sr. Hernandez Villaescusa, president del Centre de Palafrugell, la memoria oportuníssima y correctament escrita del secretari Sr. Grassot y lo discurs de gracias del Bibliotecari Sr. Vicens, que abundaba en ideas originals é intencionadas, van ser objecte de constants y justíssims aplausos.

Lo Sr. President y 'l Sr. Rector van també pendrer la paraula, dihent breus y oportunas frases.

Y per fi de festa va cantarse l' himne *Ferma la veu*, en lletra catalana, que doném á coneixer á nostres lectors en altre part del periódich.

Perdonin nostres amichs de La Bisbal lo incomplert d' aquesta ressenya y las omissions que sens dupte cometém deixant de mencionar noms de personas que van distingirse en aquell acte solemníssim; pero ni recordém los de tots, ni lo poch espay d' un setmanari permet donar molta extensió á los escrits.

Sols sí farém constar que lo que hem vist en La Bisbal, no ho habiam vist may en cap població de Catalunya, lo qual demostra la reacció religiosa que, per més que pesi á *La Publicidad* y á altres lliberals, s' está operant en nostre Principat, estimulats sens dupte 'ls católichs per los insults dels que dihentse lliberals, com certa gent de Figueras, se creuhen autorisats pera insultar á los católichs en las sevas manifestacions religioses.

Cada dia s' está marcant més la divisió entre lo camp de Deu y 'l de la Revolució. Lluyta decisiva s' está entaulant; sembla arribada la hora de que tindrem que afrontar totes las persecucions y hasta 'l martiri si volém dedicar

lloansas á Deu; no importa: tant com més creixian las persecucions contra 'ls cristians en los primers sigles de l' Iglesia, més era 'l número de defensors de Jesucrist que s' oferian al tirá; aixís va progressar lo Cristianisme y va extenders per tot lo mon; benehim, pues, la tirania dels lliberals d' avuy que sens dupte sens volerho han de portar lo triunfo de nostras ideas, pues ab las sevas persecucions convertirán en héroes los valents, fortificarán la fe dels que vacilin y convencerán á las personas de bona fe, que no están ab nosaltres, de que la bandera santa de Jesucrist sols pot ondejar lliurement en un dels dos camps en que queda dividida l' Espanya.

Al renovar, pues, á los decidits católichs de La Bisbal nostra coral, entusiasta y calurosa felicitació per sos treballs en favor de la Religió, la fém extensiva á los católichs tots del Ampurdá, en particular á quants van concorrer á la Romeria de Nostra Senyora del Camp; á uns y altres presentém com á exemples que deuen imitar, á las poblacions catalanas que encara no tinguin centros católichs, y á tots dihém: ¡Católichs de La Bisbal, católichs de l' Ampurdá, católichs catalans, avant!

Los dias de proba s' acostan, estém en lo cas ó be de renegar de nostra fe, ó de exposar nostras vidas en defensa de Jesucrist. Que Ell nos lliuri de l' apostassia, que 'ns dongui valor, fortaleza, ánimo y heroisme, y un sol serà nostre crit, lo de ¡avant! ¡avant! ¡avant! y aquestas nostres exclamacions d' entusiasme:

¡Guerra al Lliberalisme!
¡Visca l' Espanya Católica!
¡Visca 'l Papa-Rey!

F. de P. O.

Un cantó protestant.

Pues, senyor, ara 'ns trobém, sens que may ho haguessim somiat, ab que som súbdits d' un cantó protestant.

Aixís ve á afirmarho en una ja famosa circular lo Sr. Bisbe de Vich.

Podrà ser que aixís sigui, pero realment sorprent que un cantó protestant tingui molts y numerosos centros de propaganda católica PRÁCTICA, com té la Diócesis de Barcelona, quals centros protegeix y fomenta lo Jefe Católich d' aquest cantó protestant, ó sigui 'l Sr. Bisbe de Barcelona; 's celebran funcions, moltes y molt lluhidas, segons lo ritu católich, no segons lo protestant; en quant l' autoritat eclesiástica pot, fa celebrar professons y actes públics del culto católich, no del protestant; se celebran romeries, ab la benedicció del Jefe Católich d' aquest cantó protestant, per individuos católichs y no protestants, y á santuaris católichs, no protestants, etc., etc.

¿Podrán dirnos si hi ha algún cantó católich hont se celebrin més actes del culto católich que en aquest que acaba de ser calificat de cantó protestant?

¿Y la fatxada de la Catedral? ¿També es acte propi de protestants hermosejar un temple católich?

En fi, podrà ser vritat, pero no 'ns

doném compte de que nostra diócesis sigui un cantó protestant.

¿Ab qué ho haurá conegut lo Sr. Bisbe de Vich?

Nostre molt estimat company de Zaragoza, *El Intransigente*, publicá lo següent article que reproduhim obehint indicacions superiors.

LA PREMPSA CARLISTA.

Moltas vegadas habém pensat detingudament sobre las ventatjas que la prempsa carlista ha prestat y pot prestar á la causa de la Iglesia y de la Monarquía; pero sempre en mitj de aquests pensaments consoladors nos habém vist assaltats per lo trist quadro dels perjudicis ó inconvenients que aqueixa mateixa prempsa pot portar á la Causa que serveix y per la que han sacrificat sa vida y sos interessos milers de individuos y familias.

Aquestas reflexions, que de segur haurán fet també molts de nostres amichs, nos han portat á formular conclusions concretas que exposarém seguidament y que entreguem al judici imparcial de nostres companys, no pera suscitar polémicas, que en absolut tenim prohibidas, sinó pera que á solas meditin nostras paraulas, que en aras del interés comú y fent cas omís de tot lo que no sia marxar directament á aquell nobilíssim propósit, dirigim totas las nostras forsas al únich y exclusiu fi á que debém dirigir-las; al triunfo de la causa de *Deu*, de la *Patria* y del *Rey*.

La prempsa tradicionalista porta dos nòms gloriosos estretament units per un llás comú; lo llás de adhesió incondicional y absoluta á las ensenyansas de Cristo.

S'anomena católica, en primer lloch, y clar es que anomenantse católica, es per fortuna y deu ser sempre y avans que tot filla sumisa de la Iglesia á la que Cristo confiá sa doctrina y ab ella la potestat de difundir sas ensenyansas entre totas las gentes.

La prempsa considerada desde aquet punt de vista es no sols convenient sinó necessaria, y aixó ho tenim per una vritat indiscutible desde el punt y hora en que 'l sabi Pontífice Lleó XIII ha encarregat aquella necessitat y recomanat la propagació de la prempsa católica pera fer front á las invasions del error que la prempsa anticatólica propaga per totas parts ab evident perjudici de nostra ditxa present y de nostras esperansas futuras.

Lo segon nom de nostre prempsa es lo de monárquica, y clar es que al anomenarnos monárquichs no tractém de confundirnos en res y per res ab los defensors d'una monarquía en que lo rey reina mes no governa, sia que, per lo contrari, volém la monarquía pura ab tots sos atributs, un rey que reini y governi apoyant sas determinacions en lleys informadaš per l'espírit de las ensenyansas de la Iglesia.

La conveniencia de aquesta prempsa monárquica queda demostrada ab la conveniencia de la prempsa católica, porque lo que es convenient al catolicisme forsosament ha de ser tam-

bé convenient á la monarquía que te 'l catolicisme per basa y coronament de sa forsa y doctrina.

Donchs be; si la prempsa católica ha de servir tant mellor la causa santa de la Iglesia quant com ab millor acert s'inspire en las ensenyansas de aquesta mateixa Iglesia, lógich es deduhir que la prempsa monárquica servirá tant millor la causa de la monarquía, quant ab millor acert se l'interprete del pensament del august Representant de aqueixa Causa, ja rebent las inspiracions del mateix directament, ó ja per conducte de sos Delegats, puig sols de aquesta manera estaré estretament unida en pensament y acció, y sóls enlassada ab aquet doble vincle podrá produhir los resultats que tots debém apeteixer: la derrota de nostres enemics y 'l triunfo de nostres principis.

Mirém are, quina deu ser, á nostre judici, la conducta de la prempsa carlista en lo terreno polítich y quina la esfera de acció en que deu desarrollar sas facultats.

Lo primer que salta á la vista es que nosaltres, al aprofitarnos de las lleys vigents de imprenta, debem pèndrerlas com arma pera defensar nostres principis y combatir los del adversari; pero de aquesta arma ó de aquesta llibertat no podém ferne us en nostres relacions mútuas, porque de aquest modo haurém implantat en nostres principis aqueixa llibertat que ab rahó retxassém y combatim, y ab nosaltres tot lo partit tradicionalista, per considerarla un dels mes funestos errors del progrés modern.

Conseguit aixó, que es de absoluta necessitat, tots debém tenir empenyo en que 'l pensament y la acció sia un sol, desde 'l periódich de major circulació y prestigi hasta 'l més modest y desconegut.

¿Cóm arriarém á aquest cas?

En un partit polítich que com lo nostre té y deu sempre tenir per fonament lo principi de autoritat, fácil es arriar al resultat apetescut y fácil també exposar lo modo de alcansarlo.

Posant en práctica aquet sencill procediment, obtindrem duas senyaladísimas ventatjas.

Ensenyarém á nostres masses sempre honradas y sempre disposadas á rebre ab agrado llistons saludables, que 'l principi de autoritat es pera tot tradicionalista indiscutible, y la prempsa se atraurá novament lo carinyo de aqueixas masses lleals, algo entibiat per nostras intestinas querellas, olvidadas ja afortunadamente en profit del interés general de la Causa que defensém.

Pero aqueixa unitat de pensament y acció que desitjém pera nostra prempsa y que sols pot obtenir per conducte de aqueixa autoritat indiscutible, será estéril ó poch profitosa si rebém y propaguem las disposicions de aqueixa autoritat ab la apatia ab que 'l soldat forsos escolta las ordres de sos jefes y no ab la abnegació y bon grat ab que 'l soldat voluntari escolta y practica las ordres de sos superiors.

Soldats som de una gran Causa, y no s'concibeix que puga existir un exèrcit sense que hi haigi per part dels soldats una obediencia absoluta á sos jefes immediats, aixís com per part de aquests jefes subalterns al jefe suprém.

Discutir las ordres dels jefes es aproximarse

á la rebeldia; no obehirlas y practicarlas sens entussiasme es anar drets á la derrota.

Y si aquest soldat es un periódich, ¿qui dupla que pot fer molt de bé ó molt de mal segons sia la actitud en que 's colouqui?

Per aixó la prempsa deu estar més firmament disposada que 'ls individuos y més obligada també que aquests á obehir y complimentar las disposicions dels Delegats respectius.

Toda infracció en aquet sentit es un atentat contra 'l sentit d' autoritat, y tot atentat contra 'l principi d' autoritat es un acte de rebeldia.

La prempsa carlista no pot, per consegüent, si ha de ser digne de aquet nom, emitir doctrinas ni reglas de conducta que antes no hagin sigut aprobadas per los Delegats del Jefe suprém com clara y terminantment está disposat en l' article 14.º de las instruccions secretas comunicadas per D. Carlos á sos Delegats, y que diu aixís:

«14.º Todos los carlistas están obligados á acatar y obedecer en virtud de la organizacion precedente al jefe de su region respectiva, y muy especialmente los periódicos que se publican en ella, por la influencia que ejercen en la opinion pública.»

Aixó en lo que s' refereix á la prempsa; pero además de aquesta prescripció convé recordar lo párrafo 5.º de las instruccions públicas concebut en los termes següents:

«5.º Seguro como está S..... de que los Delegados se ajustarán en un todo á las instrucciones que hayan recibido, ordena que nadie puede ejecutar acto ninguno trascendental para el partido, como llamar á las urnas ó establecer periódicos ó centros de reunion sin la previa autorizacion del Jefe regional.»

Las prescripciones anteriores confirman evidentemente lo que acabém de dir.

No volem, ab tot y aixó, que nostres companys veijin en nostras paraulas ni una llistó ni una censura; la primera porque no la necesitan, y la segona porque no hi ha motiu que la reclami.

Nostres paraulas no tenen altre fi ni més alcans que exposar á sa consideració nostre judici desinteressat é imparcial aprop d' un punt per tot extrém interessant á nostre causa: *la sumissió al principi de autoritat*.

Y per acabar farém una observació important.

Nosaltres creyém que llevar prestigi á qualsevol dels tradicionalistas, desde 'l més encumbrat al més humil, porta funestas consecuencias, donchs lo desprestigi porta ab sí lo detriment en lo concepte dels demés.

Aixó es, per altra part, contribuir á la funesta propaganda del lliberalisme que te grant interés en lo descrédit de tots nosaltres.

No volém dir ab aixó que rebí triunfo de elogis alló que no ho mereixi, pero entre l' elogi y la censura hi ha un terme mitj que deu omplir-lo la caritat y la comunió de ideas políticas y religiosas en que vivim.

MALAS COMPANYIAS.

La Publicidad, El Diluvio, Diario de Barcelona, La Dinastia, La Vanguardia, etc., etc.,

s' han declarat á favor del Sr. Bisbe de Vich á propòsit de la última Circular de S. E. I.

Era d' esperar, com es segü també que bati-
rán palmas en lloansa de dit Prelat, *La Campa-
na, La Esquella, La Tramontana, La Tronada*
(del apóstata Gabarró), *Las Dominicales, El Mo-
tin, etc., etc.*

Pot estar satisfet lo Sr. Morgades ab tals com-
panyias, que segons declaració de varios pre-
lats, y segurament també del de Vich, no con-
duheixen á cap bon fi.

Los aplausos d' aqueixos periodiehs que son ó
católichs liberals, ó masons, ó ateos, ¿no confir-
man lo de la fábula: si el necio aplaude, peor?

CARA Y CREU DELS LLIBERALS.

PERIODISTAS.

Creu.

Sempre estich ben repapat
Al sol de la llibertat
Calumniant als capellans,
Fent mofa de Deu y 'ls sants
Y quant hi ha sant y sagrat.

Cara.

Sempre m' ha agradat á mí
Dir al pa pa y al vi ví
Y per xó un municipal
Ve y per orde del Fiscal
M' acompanya á la garxí.

MESTRES.

Creu.

Sense Deu, sens Religió,
S' instrueix mol be un minyó;
Y si no parleu vosaltres
Fills de Caco, Baco y altres
Que habiteu á la presó.

Cara.

Si be es vritat que ensenyar
La Marsellesa á cantar
Fa mestre molt *il-lustrat*,
Jo, com soch tan *atras-sat*,
Fins ensenyo de.... resar.

CAPELLANS.

Creu.

Un carlinot mol tossut
Sempre diu «fora l' ambut»;
Mes jó ab l' ambut he lograt
Aprobar la *llibertat*
Gracias el *excels* barbut.

Cara.

Perque canto la cartilla
A tota aquesta pandilla
De mestissos, y m' suscrich
Al *Correo Catalá* y CRIT,
M' diuhen ex-cabecilla (iii!!!)

MINISTRES.

Creu.

Quant no podia llepá,
Mils voltas vaig conspirá;

Per xo estich en la poltrona
Y al que ataca la corona
L' indulto com bon *germá* (.:.)

Cara.

En temps de la bona fé
No tenia tant tupé
Y ballaba ab més salero
Lo qui estava al candelero,
Y digueume ara ¿per qué?

PARTITS.

Creu.

Lo pensar que l' temps aquet
Quant vingui aquell ditxós.... Set,
Tornará, ¡ay! ¡quin desconsol!
Lo cor m' omple de condol,
Perque.... m' tocará l' arquet.

Cara.

Jo desitjo segü aixó
Com mes aviat milló
Y que vaji al botavant
La política farsant
Del mandil y del turró.

L. S. y Ll.

VARIETATS.

LO SUCCÉS DE LA LLANTIA.

(Acabament).

Arribaren mare y filla al convent de Sant
Francesch y penetraren en lo temple pera cum-
plir sas devocions; atribulada donya María per
la ausencia de son espós, ufana y orgullosa per
la gentil doncella per portar á lluhir lo rich
vestit ab que se engalanaba.

No s' troba en cap part especificat com fou
que estant prop del altar major las dos damas,
de la llántia que cremaba constantment en lo
presbiteri, caigué sobre la noya, part de l' oli
ab que cremaba y tacá las ricas vestiduras.

Se turbá la noya y quedá confusa devan de
aquell irremediable dany; y al veurer perdut
son vestit, trencá á plorar ab amarch descon-
hort.

Donya María de Ayala era dama piadosa com
discreta. Tal vegada son cor l' hi deya que
aquell aconteiximent no era pura casualitat,
sinó designi del cel; tal vegada l' hi inspirá la
idea del carinyo maternal; pero es lo cert que
aconhortá á sa filla indicantli que la voluntat
divina ungia son cap ab l' oli benefici, en pre-
dicció de haberla elegit pera que fos regina.

Abandonaren lo temple las damas, divulgás
lo fet per tota la vila, prenentse nota de las
paraulas de donya Mariagna, las quals per la
fama de sa virtud exemplar, tothóm accepta com
ditas per boca de profeta; los diligents cronis-
tas apuntaren lo fet, y s' deixá correr 'l temps.

Passaren los anys; cresqué y s' desarrollá
donya Joana, essent la més hermosa doncella
de Castella; la fama de sas virtuts correu en-
sempe que la de sa hermosura.

Tots los que creyan que era pura casualitat
lo succés de la llántia del convent de Sant Fran-
cesch, cregueren en las prediccions quant cun-

di per la vila de Medina la noticia de que do-
nya Joana de Henriquez anaba á ser regina.

Cumplis lo presentiment de la mare; lo pri-
mer de Setembre de 1444 se casá donya Joana
ab Don Joan II, rey de Navarra, viudo feya dos
anys de la regina Blanca, mare del infortunat
princep Don Carlos de Viana.

Lo 10 de Mars de 1452 doná á llum donya
Joana, en Sós, lloch de Aragó, un infant que
s' anomená Fernando. Celebrés ab tals festa-
y galas aquet naixement, que 'l princep de
Viana, malquistat ja ab son pare, se queixaba
de aquells festejos, com si lo que habia donat
á llum sa madrastra, fos l' hereu y no éll.

A aquell infant, que tenia reservada la alta
missió de clavar lo penó de la creu en las pin-
torescas torres de la Alhambra, últim baluart
de la morisma, la historia l' hi doná 'l nom de
Fernando 'l Catolich.

Tal es lo succés que las crónicas contan.

M. GUTIERREZ.

Traduhit per B. P.

HIMNE PROFESSIO DE FE,

TRADUHIT DEL CASTELLÁ PER

DON JOAN SITJAR.

MÚSICA DE D. CÁNDIDO CANDI.

Ferma la veu, serena la mirada,
Devant del mon, cantém la nostra fe.
De Christo Deu la Esglesia es nostra Mare;
De Roma 'l Rey cautiú es nostre Pare;
¡Primer morir que separarnos d' Ell!

En nostra terra,
Noble y lleal,
Aquest crit sempre
Ressonará:
¡Infern ta ràbia
Pots desfogar,
La fe d' Espanya
May morirá!

ANUNCIS.

EPISODIOS TRADICIONALISTAS.

ALBUM DE PERSONAJES CARLISTAS

con sus biografías,

por D. F. de P. O.

En prensa el cuaderno 4.º

MES DE MARÍA

SEGUN EL ESPIRITU DE LEON XIII

Hoy que el Liberalismo, doctrina esencial-
mente inmoral y enemiga de lo sobrenatural,
se enseorea de la sociedad, descarga tremen-
dos golpes contra la familia cristiana, y arran-
ca al Catolicismo miles y miles de hombres,
muchos de los cuales pretenden todavía llamar-
se católicos y pasar por tales, prueba la más
elocuente de la perversidad de aquella herejía;
hemós creído de suma conveniencia la publica-
ción en castellano del *Mes de María según el
espíritu de León XIII*, del que en dos años se
han hecho sendas ediciones en Italia.

Este libro, que forma un elegante tomo de más
de doscientas páginas, véndese al precio de
3 reales en rústica y 6 encuadernado en la li-
brería de D. Antonio Quintana, Paja, número
31, Barcelona.

Imp. de Bertrán y Altés, Pelayo, 6, baixos.